

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/64/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120010525
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1120010525.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci proti obžalovanému D. S., pre zločin ublíženia na zdraví, v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 20 k 155 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného D. S. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 8T/15/2020 zo dňa 15. 06. 2020, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 17. 09. 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného D. S., nar. XX. XX. XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 8T/15/2020 zo dňa 15. 06. 2020 bol obžalovaný D. S., nar. XX. XX. XXXX v T., trvale bytom C. 2, T., od 17.11.2019 vo väzbe, uznaný za vinného zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 20 k 155 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 12.11.2019 v čase okolo 19.50 hod. v izbe nachádzajúcej sa na druhom poschodí ubytovne na P.lici č. X v T., v budove s názvom „Y.“, najprv udrel poškodenú E. E. otvorenou dlaňou do oblasti ľavého líca, v dôsledku čoho poškodená začala pred obvineným z izby utekať, kde ju na chodbe obvinený dobehol a začal ju udierať oboma rukami zovretými v päšť s použitím značnej sily do oblasti hlavy, pričom poškodená bola celý čas opretá telom o stenu a oboma rukami si snažila zakrývať oblasť hlavy, obvinený následne od nej odstúpil a pravou nohou ju s použitím značnej sily kopol zosponu do oblasti hlavy, následne pokračoval v útoku na poškodenú niekoľkými údermi oboma rukami zovretými v päšť do oblasti hlavy, ďalej ju dvakrát kopol s použitím značnej sily do oblasti nôh, potom do nej strčil tak, že poškodená spadla na zem, kde ju ešte párkrát udrel rukou zovretou v päšť do oblasti hlavy, následne ju obvinený zdvihol zo zeme, pričom ju ešte raz zdvihnutím svojej pravej nohy kopol zosponu do oblasti hlavy v prítomnosti jednej osoby, následne obvinený a poškodená vyšli z budovy von smerom na P. ulicu, pričom obvinený do poškodenej strkal, sácal ju, ťahal ju za rukáv a pri zástavke MHD P. v smere na U. železničnú stanicu T. ju vo vzdialenosti približne 5 metrov od zástavky pred minimálne dvomi prítomnými osobami udrel tri až štyri krát oboma rukami s otvorenými dlaňami do tváre, ďalej ju udieral päšťami oboch rúk, následkom čoho poškodená padla na zem a počas toho ako ležala na zemi, obvinený pokračoval v útoku na ňu, kopal ju so značnou silou viackrát do oblasti hlavy a celého tela, dupal na ňu zvrchu nohou s použitím značnej sily, pričom v dôsledku tohto konania poškodenej, ktorá sa agresívnym útokom obvineného snažila inštinktívne brániť oboma rukami, spôsobil tržnú ranu hornej pery a zlomeninu dolnej diafýzy vretennej kosti vľavo s dislokáciou ad axim, ktorá si vyžiadala následné lekárske ošetrovanie, a ktorá sťažovala jej obvyklý spôsob života po dobu zjavne prevyšujúcu 7 kalendárnych dní“.

Za to bol obžalovaný J. S. odsúdený súdom prvého stupňa podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6

(šesť) rokov s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na výkon uloženého trestu bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom strázenia

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný čo do výroku o treste s tým, že odvolanie smerovalo proti výroku o treste, ktorý považuje za neprimerane prísny. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne poukázal na to, že okresný súd v jeho prípade nesprávne aplikoval právne normy v rozhodovaní o výške trestu. Nejasnosť rozsudku vidí v tom, že v zápisnici z hlavného pojednávania zo dňa 15.06.2020 sú uvedené nepravdivé a zavádzajúce skutočnosti, a to, že bol 10-krát trestne stíhaný, čo nie je pravda, nakoľko to on na pojednávaní ani nepovedal. Nie je voči nemu ani vedené žiadne trestné stíhanie pre trestný čin krádeže, tak ako je uvedené v zápisnici. Obdobne sú uvedené nepresné informácie ohľadne jeho zamestnania, pokiaľ súd prvého stupňa konštatoval, že pracoval pre spoločnosť Nosluš, nakoľko on pre takúto spoločnosť som nikdy nepracoval. Bol zamestnaný cez spoločnosť I. kde vykonával upratovaciu činnosť pre M. obchodnú banku, a.s. v dvoch pobočkách. Nie je preto mu jasné, či súd pri posudzovaní výšky trestu nevychádzal aj z týchto nepravdivých informácií a aj z tohto dôvodu považuje rozsudok za nezákonný, odôvodnenie za nejednoznačné a rozporné a má za to, že súd pri rozhodovaní o výške trestu rozhodoval na základe nepravdivých skutočností, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie. Vytkol okresnému súdu, že v jeho prípade vzhliadol len dve priťažujúce okolnosti, pričom nezohľadnil poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n/ Tr. zák., keďže napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti. Orgánom činným v trestnom konaní totiž poskytoval súčinnosť a podával výpovede o udalostiach tak, ako si ich pamätal. Taktiež na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe, pričom si uvedomil následky svojho konania, ktoré aj oľutoval. Obdobne poukázal na vyjadrenia znalkyne E.. L. E., ktorá skúmala jeho zdravotný stav a zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že má intelektový deficit blížiaci sa k ľahkej mentálnej retardácii, čo malo v spojení so stresovou situáciou za následok, že nebol schopný riadne a samostatne vyjadriť dostatočne svoju ľútosť. Odvolateľ opakoval, že ľútosť nad konaním preukazoval počas celého konania, nakoľko poškodenej E. skutočne nechcel ublížiť, čo ho aj mrzí. Podľa odvolateľa súd mal prihliadať aj na poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. l/ a n/ Tr. zák.. Záverom navrhol, že vzhľadom k priznaniu viny a všetkému vyššie uvedenému ako aj so zreteľom na využitie analógie a stanovisk Najvyššieho súdu SR o znížení trestu, mal preto súd postupovať podľa § 39 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a uložiť mu trest pod dolnou hranicou trestnej sadzby, nakoľko na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, a to vo výmere od 2 do 6 rokov. V nadväznosti na uvedené navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové konanie.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu obžalovaný D. S. aj so svojou obhajkyňou zotrvali na dôvodoch podaného odvolania, s tým, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa. Obžalovaný ešte doplnil, že ľutuje spáchanie skutku.

Intervenujúca prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu považovala skutkové a právne závery rozsudku súdu prvého stupňa za správne a navrhla podané odvolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd na verejnom zasadnutí podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a v zásade zistil, že podané odvolanie obžalovaného D. S. nie je dôvodné, i keď v písomných dôvodoch rozsudku súdu prvého stupňa boli uvedené isté nejasné konštatácie, ktoré boli vytknuté aj v podanom odvolaní.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých

okolností prípadu, jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolačný súd je názoru, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým zásadným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu. Odvolačný súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy v podstate správne vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

Z kontextu vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní vyplývajú tieto skutočnosti:

Po otvorení hlavného pojednávania intervenujúci prokurátor podľa zápisnice prejavil záujem uzatvoriť dohodu o vine a treste, avšak obžalovaný po porade so svojou obhajkyňou nemal záujem o takúto dohodu.

Po prednese obžaloby prokurátorom obhajkyňa obžalovaného sa vyjadrila tak, že nenamieta správnosť skutkových zistení, avšak podľa jej názoru, ako aj názoru obžalovaného by konanie malo byť správne posúdené podľa iného zákonného ustanovenia, a to podľa § 156 ods. 3 Tr. zák., nakoľko dĺžka práceneschopnosti poškodenej nie je jediným ukazovateľom ublíženia na zdraví, ktoré okolnosti by sa mali na hlavnom pojednávaní dokazovať.

Po konštatovaní písomného vyjadrenia poškodenej E. E. o tom, že si nárok na náhradu škody si neuplatňuje, obžalovaný D. S. bol riadne procesne poučený o následkoch prípadného vyhlásenia v zmysle ust. § 257 ods. 1 písm. a/, b/, c/, ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 5 a ods. 8 Tr. por., napokon vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe. Vzhľadom na uvedené vyhlásenie, súd prvej inštancie umožnil obžalovanému odpovedať na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por. za súčasného opätovného poučenia podľa § 257 ods. 5 Tr. por. a tento na všetky odpovedal áno. V nadväznosti na to prokurátor navrhol prijať vyhlásenie obžalovaného o nepopretí spáchaného skutku a okresný súd aj prijal toto vyhlásenie.

Keďže obžalovaný J. S. na hlavnom pojednávaní dal vyhlásenie o svojej vine, preto so zreteľom na jeho vyhlásenie v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. (kedy vyhlásil, že sa cíti byť vinný a je si vedomý toho, čo spáchal a je pripravený niesť následky), odvolací senát krajského súdu sa zameril len na výrok o treste, keďže ohľadne výroku o vine rozsudok sa stal právoplatným, teda týmto vyhlásením aj právna kvalifikáciu skutku tak, ako to bolo uvedené v obžalobe, bola potvrdená.

Krajský súd preto v názorovej a právnej zhode aj s dôvodmi rozsudku okresného súdu konštatuje, že bez pochyb bolo preukázané, že obžalovaný D. S. sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle inému úmyselne spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, pričom nedošlo k dokonaniu trestného činu a tohto konania sa dopustil na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného, preto jeho konanie bolo správne právne posúdené ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 20 k § 155 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu aj s prečinom výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák..

Pokus trestného činu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. je také konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel dopustil v úmysle spáchať trestný čin, ak nedošlo k dokonaniu trestného činu. Podľa odseku 2/ tohto zákonného ustanovenia pokus trestného činu je trestný podľa trestnej sadzby ustanovenej na dokonaný trestný čin.

Podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. kto inému úmyselne spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na štyri roky až desať rokov.

Prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa dopustí, kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Treba taktiež uviesť, že u obžalovaného išlo o úmyselné zavinenie podľa § 15 písm. a/ Tr. zák..

Krajský súd uzatvára, že okresný súd v svojom rozhodnutí v podstate náležitým spôsobom v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú.

Z pohľadu krajského súdu je však potrebné okresnému súdu vytknúť, že v zápisnici o hlavnom pojednávaní dňa 15. 06. 2020, najmä na č.l. 4-5 (č.l. 320-321 spisu) samosudca zrejme neskontroloval, resp. prehliadol, že zapisovateľka používala časť textu z úplne inej zápisnice a stalo sa, že tam ostali vyjadrenia a konštatácie o tom, že obžalovaný bol 10-krát trestne stíhaný, napokon táto časť zápisnice bola chybné prevzatá aj do písomných dôvodov napadnutého rozsudku ale aj skomolene a to tak, že obžalovaný sa mal vyjadriť, že bol 10 -krát súdne trestaný. To však v skutočnosti nezodpovedá stavu vecí a danému konaniu.

Je preto potrebné opakovať a uzavrieť, že obžalovaný D. S. bol doposiaľ 3-krát súdne trestaný, z toho v dvoch prípadoch sa na neho hľadí, ako by nebol odsúdený (ide o zahladené odsúdenia z r. 1982 a 1984), avšak naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 1T/132/2018 zo dňa 20.12.2018, právoplatným a vykonateľným toho istého dňa, ktorým bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky. Taktiež bol 3-krát prejednávaný aj pre priestupky proti majetku, ako aj proti verejnému poriadku. Inkriminovanej trestnej činnosti sa obžalovaný dopustil v skúšobnej dobe podmienene odloženého trestu pre iný úmyselný trestný čin, pričom taktiež nemožno opomenúť, že aktuálne stíhaného skutku za takisto násilnú trestnú činnosť sa obžalovaný dopustil v stave po požití alkoholu, čo mu bolo zakázané v zmysle posledného odsúdenia.

V zmysle § 34 Tr. zák., ktorý poníma zásady pri ukladaní trestu, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Krajský súd konštatuje, že v osobe obžalovaného D. S. v súčasnosti ide o 55-ročného, nevyučeného, ženatého muža, ktorý nežije so svojou manželkou, pričom naposledy pracoval ako brigádnik - upratovač. Podľa znaleckého posudku z oboru psychiatrie menovaný už bol v minulosti opakovane vyšetrený znalcami a bolo vyslovené u neho podozrenie na paranoidný vývoj, na ktorom sa podieľali najmä psychostimulačné látky, bol závislý na toluéne, trpel akútnou paranoidnou psychózou (rok 2013). Uvedenou chorobou boli ovplyvnené jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti už aj v minulosti. Taktiež bolo u neho zistené aj škodlivá dlhoročná závislosť aj od alkoholu a liekov. V súčasnosti a ani v čase skutku znalkyňa nezistila u neho príznaky psychotickej poruchy, konštatovala však závislosť od prchavých látok v štádiu ročnej abstinencie (toluén), škodlivé užívanie alkoholu a emočnú labilitu. V čase spáchania skutku obžalovaný mohol rozpoznať nebezpečnosť a protiprávnosť svojho konania, ale aj so zreteľom na svoj intelektový deficit s ľahkou mentálnou retardáciou jeho úsudok bol dostatočný na to, aby pochopil situáciu skutku a možné dôsledky konania. Podľa záverov posudku je však schopný chápať zmysel trestného konania. Je však potrebné a nevyhnutné u neho dodržanie abstinencie.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku obžalovaného a jeho obhajkyne v tom, že súd prvého stupňa mu mal priznať aj poľahčujúcu okolnosť v tom, že sa priznal k trestnej činnosti, resp. napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, krajský súd v podstate v zhode aj s vysloveným právnym názorom okresného súdu si dovoľuje poznamenávať, že takéto konštatovanie by bolo na mieste, ak by obžalovaný po podaní obžaloby po tom, ako mu okresný súd zamietol sťažnosť o prepustenie z väzby na slobodu, nespochybnil mieru závažnosti poranení u poškodenej. Ako to totiž objektívne vyplýva zo samotnej obžaloby a zo záverov znaleckého posudku z odboru chirurgie E.. A. R., poškodená E. Madunická následkom útoku zo strany obžalovaného utrpela zlomeninu dolnej diafýzy vretennej kosti vľavo s dislokáciou ad axim, ktorá si vyžiadala operačné riešenie. Menovaná najprv bola ošetrovaná na chirurgickej ambulancii, následne až po 10 dňoch operovaná na ortopedickej klinike, kde bola vykonaná osteosyntéza distálnej časti zlomeniny vretennej kosti. Pracovná neschopnosť pri nekomplikovanom hojení je 6 až

8 týždňov, vrátane rehabilitácie. Menovaná mala operovanú ľavú ruku a nosila sádrový obväz, pričom bola, obmedzená v bežnom živote dlhšiu dobu. Pri takomto nekritickom prístupe obžalovaného k hore uvedeným skutočnostiam, priznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle ust. § 36 písm. n/ Tr. zák., by nebolo na mieste. Pokiaľ ide o argumentáciu aj o priznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle ust. § 36 písm. l/ Tr. zák., že k trestnej činnosti sa priznal, tak krajský súd aj tu konštatuje, že obžalovaný po otvorení hlavného pojednávania pred okresným súdom i napriek tomu, že prokurátor vyjadril svoj záujem o uzatvorenie dohody o vine treste, po porade so svojou obhajkyňou prehlásil, že on nemá záujem uzatvoriť dohodu o vine treste. Obžalovaný J. Rafael totiž až po prednese obžaloby a prečítanom konštatovaní písomného vyjadrenia poškodenej o tom, že táto si neuplatňuje žiadnu náhradu škody, dal vyhlásenie o vine. Takýto prístup zo strany obžalovaného taktiež nie je možné hodnotiť inak ako neúprimný a vypočítavý. Vyššie naznačené skutočnosti a jeho následné vyjadrenie o oľutovaní trestnej činnosti ani podľa názoru krajského súdu neumožnili priznať túto poľahčujúcu okolnosť.

K ďalšiemu, odvolateľom navrhnutému postupu podľa § 39 ods. 2 písm. d/ Tr. zák., t.j., aby mu bol uložený trest pod dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby, krajský súd poznamenáva, že takýto návrh v danom prípade nie je dôvodný a je nenáležitý. Treba totiž uviesť, že podľa citovaného zákonného ustanovenia súd môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom, ak odsudzuje páchatela, kde došlo v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu. V aktuálnom prípade objektívne nedošlo k dohode o uznaní viny a trestu.

So zreteľom na dve priťažujúce okolnosti - podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák., okresný súd pri konštatácii základnej trestnej sadzby od 4 do 10 rokov, musel vychádzať z ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, čo je v danom prípade 6 rokov.

Krajský súd u obžalovaného, ktorý na hlavnom pojednávaní dal vyhlásenie o vine a tým aj o tom, že súhlasí s právnym posúdením skutku tak, ako to bolo žalované, okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, považuje za správny a zákonný, uložený v súlade s Trestným zákonom. Okresný súd pri úvahe o treste správne konšatoval u obžalovaného dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. (bol totiž už súdne trestaný a spáchal dva trestné činy). Taktiež, jeho zaradenie do ústavu na výkon trestu odňatia slobody sa správne opiera o ustanovenie § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Na podklade vyššie uvedených úvah krajský súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší opravný prostriedok.